

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Tartós békére lelmi és örökkévaló családokat építeni

Jézus Krisztus evangéliuma biztosítja azt az alapot, amelyen tartós békére lelhetünk, és amelyre örökkévaló családi egységeket építhetünk.

Az életem átvezető utazásunknak vannak jó és rossz időszakai is. Mindkettő különböző kihívásokat állít elélem. Az, hogy miként tanulunk meg alkalmazkodni ezekhez a kihívásokhoz, azon múlik, milyen alapra építkezünk. Urunk és Szabadítónk evangéliuma biztos és szilárd alapot nyújt. Apránként építjük ki, ahogyan tudást szerzünk az Úrnak az Ő gyermekei számára alkotott örökkévaló tervéről. A Szabadító a tanítómeseter. Őt követjük.

A szentírások bizonyosságot tesznek Órára, és a tökéletes igazlelkűség példáját tárják elélem, amelyet követnünk kell. Egy korábbi konferencián már említést tettem az egyház tagjainak arról, hogy számos jegyzetfüzetem van, amelyekben édesanyám feljegyezte azokat az anyagokat, amelyeket a segítőegyleti tanításokra való felkészüléséhez használt. E jegyzetek ma is épp annyira időszerűek, mint régen. Közöttük volt egy idézet, amelyet Charles Edward Jefferson írt

1908-ban Jézus Krisztus jelleméről. Ez áll benne:

„Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy oly őszintén és buzgón tiszteljük Jézust, hogy az egész életünket annak szenteljük, hogy Őhöz hasonlóvá váljunk.

[...] Megismerhetjük Őt a szavain keresztül, a cselekedetei által, de a hallgatásaiából is. Megismerhetjük abból, milyen benyomást tett elsősorban a barátaira, másodsorban az ellenségeire, harmadsorban pedig a kortársaira általában. [...]

A XX. századi életvitel egyik jellegzetessége az elégedetlenség [és az aggodalom]. [...]

A világ kiált valamiért, de alig tudja, pontosan miért is. Eljött a jólét; [és] a világ tele van az emberi készség és értelem alkotta találmányokkal, de mi [mégis] nyughatatlanok, elégedetlenek [és] zavarodottak vagyunk. [...] [Ha kinyitjuk] az Újszövetséget, [ezek a szavak köszöntenek minket]: »Jőjjetek én hozzám, és én megnyugosztalak

titeket, én vagyok az életnek ama kenyere, én vagyok a világ világossága, ha valaki szomjúhozik, jőjjön én hozzám, és igyék, az én békességemet adom néktek, vesztek erőt, örülni fogtok» (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16).

A férfiakat és nőket részben azok az emberek formálják, akik között választásuk szerint élnek. Azok, akikre felnéznek, és akiket mintázni igyekeznek, szintén formálják őket. Jézus a nagy példa. Az egyetlen módja annak, hogy tartós békére leljünk az, ha Őrá tekintünk és élünk.

Mit érdemes tanulmányoznunk Jézussal kapcsolatban?

Az Újszövetség írói semmit sem törődtek Jézus kinézetével, a ruhával, amelyet viselt, vagy a házzal, ahol élt. [...] Istállóban született, asztalosműhelyben dolgozott, három éven át tanított, aztán meghalt a kereszten. [...] Az Újszövetséget olyan emberek írták, akik eltökéltek voltak az iránt, hogy tekintetünket Órá vessük” (*The Character of Jesus*, 21–22), azzal a bizonyossággal, hogy Ő valóban Isten Fia, a világ Szabadítója és Megváltója volt, és ma is az.

A Szabadító egyik példázata – úgy vélem – különösen illik napjainkra.

Máté 13. fejezetében található, és így szól:

„De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vetete a búza közé, és elméne.

Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátászik a konkoly is.

A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly?

Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat?

Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszagatjátok.

Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe” (25–30. vers).

Az egész emberiség ősi ellensége annyi eszközzel állt elő, amennyit csak ki tudott gondolni, hogy közel s távol elvesse a konkolyt. Módot talált arra, hogy beférkőzzön még a saját otthonaink szentségébe is. A gonosz és világi módszerek oly széles körben elterjedtek, hogy úgy tűnik, nincs valódi lehetőség a kigyomlálásukra. Vezetéken és a levegőben terjedve eljutnak azokra az eszközökre, amelyeket a tanulásra és a szórákoztatásra fejlesztettek ki. A búza és a konkoly szorosan együtt növekszik. A földet gondozó sáfárnak minden erejével azon kell lennie, hogy táplálja a jót, és annyira megerősítse és megszépítse, hogy

a konkolynak ne legyen vonzereje sem a szem, sem a fül számára. Mily áldottak is vagyunk az Úr egyházának tagjaiként, hogy Urunk és Szabadítónk becses evangéliuma birtokában lehetünk, mely olyan alapot jelent, amelyre az életünket építhetjük.

A Mormon könyvében 2 Nefinél ezt olvashatjuk: „Mert íme, ismét azt mondom nektek, hogy ha ezen az úton léptek be, és elnyeritek a Szentlelket, az minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:5).

Sohasem hagyhatjuk, hogy a világ zaja túlharsogja és legyőzze a halk, szelíd hangot.

Nyilvánvaló, hogy figyelmeztetést kaptunk azokkal az eseményekkel kapcsolatosan, amelyekkel napjainkban szembekerülünk. A kihívásunk az, hogy miként készülünk fel azokra az eseményekre, melyekről az Úr megmondta, hogy biztosan bekövetkeznek.

Sokan megértik aggódó társadalmunkban, hogy a család széthullása

csak bánatot és reménytelenséget hoz egy gondokkal teli világba. Az egyház tagjaiként felelősek vagyunk azért, hogy megőrizzük és megvédjük a családot mint a társadalom és az örökévalóság alapegységét. A próféták figyelmeztettek és most is figyelmeztetnek a családi értékek pusztulásának elkerülhetetlen és romboló következményeire.

Miközben a világ továbbra is figyel bennünket, legyünk bizonyosak afelől, hogy a példánk megerősíti és támogatja az Úr által a gyermekei számára megalkotott tervet itt a halandóságban. Minden tanítás legnagyobbikát igazlelkű példánkkal kell megtenni. Otthonainknak szent helyeknek kell lenniük ahhoz, hogy ellenállhassanak a világ nyomásának. Emlékezzetek, hogy az Úr összes áldása közül a legnagyobbak az igazlelkű családokon keresztül és óhózzájuk érkeznek.

Alaposan folytatnunk kell szülői teljesítményünk felülvizsgálatát. A legnagyobb erejű tanítás, amelyet egy gyermek valaha is kapni fog, az aggódó és igazlelkű apáktól és anyáktól származik majd. Vizsgáljuk meg először az anya szerepét. Figyeljete a következő idézetre Gordon B. Hinckley elnöktől:

„Azok a nők, akik otthonná varázsolják a házukat, sokkal inkább hozzájárulnak a társadalom jólétéhez, mint azok, akik hatalmas seregeket irányítanak vagy lenyűgöző vállalatok élén állnak. Ki fejezhetné ki pénzben azt a hatást, amelyet egy anya a gyermekeire, egy nagymama az utódaira, vagy a nagynénik, húgok és nővérek a tágabb családra gyakorolnak?

Meg sem tudnánk kísérteni megmérni vagy kiszámolni azon nők hatását, akik saját módjukon stabil családi életet építenek ki, és az örökkévaló jó érdekében gondozzák a jövő nemzedékeit. Jelen nemzedék nőtagjainak

döntései örökkévaló következményekkel bírnak majd. Azt mondanám, hogy napjaink anyáinak nincsen nagyobb lehetőségük és komolyabb kihívásuk annál, minthogy mindent megtegyenek, amit csak tudnak, az otthon megerősítéséért” (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152).

Most nézzük meg, milyen szerepet játszik életünkben az édesapa:

Az apák áldásokat adnak gyermekeiknek és szent szertartásokat végeznek. Ezek életük lelki fénypontjai lesznek.

Az apák személyes felelősséget vállalnak a családi imák irányításáért, a mindennapos szentírás-olvasásért és a hetente megtartott családi estékért.

Az apák családi hagyományokat építenek azzal, hogy segítő részt vállalnak a nyaralások és kirándulások megtervezésében, melyek a család összes tagját mozgósítják. Gyermekeik sohasem fogják elfelejteni ezen különleges, együtt töltött alkalmak emlékét.

Az apák négy szemközti beszélgetéseket tartanak a gyermekekkel, és evangéliumi tantételeket tanítanak nekik.

Az apák megtanítják fiaiknak és leányaiknak a munka értékét, és segítenek nekik érdemes célokat kitűzni az életükben.

Az apák példát mutatnak az igaz-lelkű evangéliumi szolgálatra.

Emlékezzetek rá, fivérek, hogy szent elhívásotok apának lenni Izráelben. Ez a legfontosabb elhívásotok az időben és az örökkévalóságban! Olyan elhívás ez, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket.

Sok évvel ezelőtt a cövekkonferenciákon mindig egy kisfilmet mutatunk be, hogy illusztrálja az üzenetet, amelyet átadtunk. Az év előrehaladtával, miközben egyházszerte a számmunkra kijelölt cövekkonferenciákra

utaztunk, nagyon jól megismertük e film tartalmát. Szinte fejből tudtuk idézni. Az üzenet pedig ennyi év után is az emlékezetemben van. Harold B. Lee elnök volt a film narrátora, aki egy eseményről számolt be, amely a leánya otthonában történt. Valahogy így hangzott:

Egyik este az édesanya idegesen próbálta befejezni a befőzést. A gyermekek végre ágyban voltak, és minden elcsendesült. Most már hozzáláthatott a gyümölcsökhöz. Amint elkezdte hámozni és magozni a gyümölcsöt, két kisfiú jelent meg a konyhában bejelentve, hogy készen állnak az esti imára.

Mivel nem szerette volna félbeszakítani a munkát, az édesanya sürgetően a következő javaslatot tette a fiúknak: „Miért nem mondjátok el a ma esti imát egyedül, anyuka meg tovább dolgozik a gyümölcsökön?”

Az idősebb testvér határozottan toppantott egyet, és azt kérdezte: „Melyik fontosabb, az ima vagy a gyümölcs?” (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*: Harold B. Lee [2001]. 143.)

Olykor olyan helyzetben találjuk magunkat, amikor lehetőségünk nyílik olyasvalamit tanítani a gyermekeknek, amely tartós hatással lesz fiatal

életükre. Persze, hogy az imák fontosabbak, mint a gyümölcs. A sikeres szülő sohasem túl elfoglalt ahhoz, hogy ne ragadja meg a pillanatot egy gyermek életében, amikor fontos lelkét taníthat neki.

Szilárd meggyőződésem, hogy sohasem volt még olyan időszak sok éven át tartó életem során, amikor Mennyei Atyánk gyermekeinek nagyobb szüksége lett volna hithű és elkötelezett szülei vezető kezére, mint ma. Olyan szülők nagyszerű és nemes örökségével rendelkezünk, akik szinte minden tulajdonukról lemondtak, hogy olyan helyet találjanak, ahol hittel és bátorsággal nevelhetik fel családjukat, hogy a következő nemzedéknek nagyobb lehetőségei legyenek, mint ami nekik adatott. Rá kell lelnünk magunkban ugyanerre az eltökélt lelkiségre, és ugyanezzel az áldozatos lélekkel kell legyőznünk az előttünk álló kihívásokat. A jövő nemzedékeiben még nagyobb bizalmat kell elültetnünk az Úr és a Szabadító tanításai iránt.

„És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószeleiben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

Jézus Krisztus evangéliuma biztosítja azt az alapot, amelyen tartós békére lelhetünk, és amelyre örökkévaló családi egységeket építhetünk. Erről teszem bizonyosságot Urunk és Szabadítónk, igen, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■